

Trilogie

Trilogie

Michaëla Roman

Schrijver: Michaëla Roman
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 9789402188622
©Op weg naar beter

De weg terug

INHOUDSOPGAVE

1. Verborgen.....	5
2. De komst van Wijsheid.....	11
3. Transparant.....	17
4. Een diepe zucht.....	25
5. Verder dan ver.....	29
6. FlowerGarden.....	33
7. Kettingreactie.....	39
8. Vijf-Stappen-Plan.....	43
9. Spoken.....	47
10. Overwonnen.....	51
11. De wonderen zijn de wereld nog niet uit.....	53
12. Wilde paarden.....	55
13. De moed zinkt in de schoenen.....	59
14. Een stapje terug.....	63
15. Zesde zintuig.....	65
16. Een rommelig ding.....	71
17. Onherstelbaar gebroken.....	79
18. Een stroom van hete tranen.....	87

1. Verborgen

Gehuld in stilte zat Hannah te denken. Een verhaal schrijven.... Timo werd wakker. Vertederd maar ook even licht geïrriteerd luisterde Hannah naar de kleine geluidjes aan het einde van de trap. Vertederd omdat haar hart smolt bij de zacht murmelende geluidjes maar ook licht geïrriteerd omdat ze net wilde gaan schrijven. Op de bank lag David uitgeteld. Bijna 41 graden koorts, het was nogal wat. Samuel, Jona en Daniël waren naar school. Samuel dolenthousiast, Jona en Daniël met tegenzin. David lag ziek op de bank en dat was hun grootste vriend.

Het was maandag. De tijd ging snel. Hannah keek dromend uit het grote klassieke raam en bedacht waarover ze een verhaal ging schrijven. Op school was ze een kei in het schrijven van verhalen en gedichten, maar dat leek een eeuwigheid geleden. Het was ook een eeuwigheid geleden! Hannah staarde voor zich uit en liep door de mogelijkheden in haar hoofd. Zou ze een fictief verhaal gaan schrijven? Of futuristisch, zoiets wat het stukje sci-fi zou aanraken? Of een waargebeurd verhaal met toch een vleugje fictie. Tjee, wat een mogelijkheden! Het werd er voor Hannah niet makkelijker op.

Michaël keek Hannah na terwijl ze haar dagelijkse bezigheden hervatte. Toen hij constateerde dat ze gewoon verder ging met haar dagindeling, vertrok hij stilletjes weer terug naar huis. Er stond genoeg op de planning maar zo te zien zou het voorlopig nog een tijdje duren voordat hij in actie moest komen.

'Boven' aangekomen was het weer een ontzettende drukte. Michaël keek met een tevreden gezicht om zich heen en voelde direct de rust in zijn lijf komen. Iedereen liep druk af en aan om de opdracht van de Koning te vervullen. Het viel Michaël op hoe goedgehumt iedereen was. Hoe kon het ook anders, met zoveel nieuwe dingen in het vooruitzicht. Het was zover, het was eindelijk begonnen!

Vrolijk neuriënd en vol goede moed liep Michaël naar zijn persoonlijke afdeling terwijl hij de planning van de komende maanden doornam. Vandaag was er blijkbaar niet veel meer te doen. Michaël zag dat zijn

twee beste vrienden, Gabriël en Rafaël, al naar hun plaats van bestemming waren gegaan. Zij zouden vandaag de belangrijke opdracht krijgen om de vrede in Hannah's huis bewaren. Wat zouden Hannah's kindjes vandaag lief zijn in de aanwezigheid van die twee geweldige gasten! Michaël ging checken of zijn vrienden al veilig op de plaats van bestemming aangekomen waren en hij was in opperste beste stemming. Het ging eindelijk allemaal gebeuren! Wat hadden ze hier lang op gewacht. Jaren van voorbereiding waren er geweest. Jaren van wachten, strategische zetten en geduld. Heel veel geduld. Eindelijk was het zover en Michaël schoot in actie. Wat een sensatie.

Gabriël en Rafaël waren inderdaad gearriveerd op de plaats van bestemming. Eén van de twee legendes, de rijzige, rustieke Gabriël, ging meteen naar de zieke David. De statige, lange Rafaël met zijn glimmende, gouden schild liep naar het zieke jongetje op de bank. David was lijkbleek en lag verslagen op de bank met hoogrode wangen en tranende ogen. De edelstenen schitterden grandioos in de zonnestralen die door het grote, klassieke raam naar binnen schenen. Het hele vertrek werd erdoor verlicht. David had koorts, zelfs al 41,1 graden. Dat ging de verkeerde kant uit. Rafaël vroeg zich af of Hannah de dokter al gebeld had. Hij zag haar ernstige bezorgdheid.

Terwijl Rafaël naar David keek vroeg hij zich af hoe het had kunnen gebeuren dat die ellendige Lucifer een pijl raak had kunnen schieten binnen dit gezin. Terwijl de bescherming op topniveau lag! Het immense bloeddorstige leger van Lucifer werd de hele tijd nauwlettend in de gaten gehouden door zo'n beetje iedereen die betrokken was met de situatie en de komende transitie. Het leger van Lucifer kon toch niet veel meer doen, hoogstens proberen de boel een beetje vertragen. De Belofte was in aantocht en spoedig zou alles volgens Plan verlopen.

Terwijl Gabriël en Rafaël in haar huis aanwezig waren, zonder dat ze het wist, was Hannah zich toch suf geschrokken. David bleek ernstig getroffen door een fikse longontsteking. Binnen enkele uren werd hij met spoed in het ziekenhuis opgenomen. En zo lag op maandagmiddag de kleine David plotseling aan het infuus in het dichtstbijzijnde ziekenhuis.

De volgende ochtend keek Hannah uit het raam. Ze was al vroeg wakker geworden. Het zag er heerlijk helder uit buiten. Hannah lag nog in haar warme, comfortabele bed maar ze was al klaarwakker. Ze zag hoe op het dak van de overburen twee forse, pikzwarte kraaien zaten die allebei het hoogste woord leken te voeren. Het leek wel of ze iets aan het bekokstoven waren die twee, tenminste, zo zag het eruit. Aan fantasie geen gebrek en het was pas half zes in de ochtend. Het zonnetje stond aarzelend aan de hemel en het beloofde een mooie dag te worden. Ondanks dat David in het ziekenhuis lag had Hannah zin in de aangebroken dag. Ze voelde een opgewektheid over zich heen komen die ze niet kon verklaren.

Dagdromend stelde Hannah zich voor hoe daar, aan de overkant van de straat, twee oversten van het vijandige leger de planning en strategie voor de dag doornamen. In gedachten zag ze de opdrachten over en weer gaan, opdrachten om vandaag dood, verderf en chaos te zaaien in hun kleine, maar o zo gezellige, schilderachtig dorpje. Ze glimlachte om haar overdenkingen. Aan fantasie geen gebrek en dat zo vroeg op de morgen. Hannah besloot om op te staan en om aan haar dag te gaan beginnen. Ze wilde verder gaan werken aan haar boek want ze voelde een onverklaarbare haast door haar lijf schieten. Het boek moest af en wel nu!

Het was nog ijskoud beneden. Hannah was 's ochtends normaal gezien met geen stok uit haar warme bed te krijgen, maar de gedachte aan haar roman maakte haar heerlijk warm en enthousiast. Ondertussen werd er op het dak van de overburen inderdaad driftig heen en weer gekonkeld. De twee gitzwarte, vinnige kraaien waren majoors van het leger van Lucifer en ze waren het weer eens niet met elkaar eens. De eerste majoor, Chaos, wilde zijn wind binnen het gezin van Hannah nog eens goed laten na waaien. Maar de tweede majoor, Ziekte, was van mening dat een directere aanval meer zinvol was. Van Chaos en Wanorde zou alleen de rust in het huis verstoord worden. En dat was niet meer genoeg. Ziekte had toestemming gekregen om nog wat bacteriën en gemene virussen uit zijn voorraad in het rond te strooien. Maar tot overmaat van ramp had hun Vijand, de Koning, contact met Hannah gezocht.

En in plaats van dat Hij haar in de ellende liet zitten, waar ze zelf voor een groot deel verantwoordelijk voor was, gaf Hij haar kracht. 'Genade', noemde Hij dat. Chaos vloekte en spuwde het woord met walging op de grond. Nooit zou hij dat begrip snappen.

De Koning had tot Hannah gesproken dat ze meer tijd met Hem moest doorbrengen. Hij wilde haar volledige aandacht en wel nu. Dat beloofde nooit veel goeds. Chaos rilde en voelde zich bij voorbaat al verslagen. Hij walgde van Hannah en van haar gezinnetje. Daar kwam nog bij dat Hannah duidelijk de stem van de Koning had verstaan. Het dood-en-verderf-zaaiende team van Chaos had nu nog maar 5 dagen de tijd om het echte werk te gaan uitvoeren. Dat betekende dat ze nu rechtstreeks moesten gaan werken, binnen het gezin van Hannah. Rechtstreeks, met de grote kans om doorzien te worden door Hannah. Of nog veel erger, door die leden van het Koninklijk huis dat haar en haar gezin beschermden. Nog 5 dagen had Chaos de tijd voordat zijn team - letterlijk - in rook zou opgaan, als er niet heel snel iets veranderde! Chaos stond het huilen nader dan het lachen. Hij voelde de moed in de schoenen zakken en zag het moment al voor zich dat hij aan Lucifer zou moeten vertellen dat hij gefaald heeft in zijn opdracht. Dat zou het einde van zijn komende promotie betekenen. Hij rilde ervan en sloeg zijn zwartlederen vleugels uit. Koste wat kost zou hij moeten slagen in zijn opdracht!

Het leger van Chaos en Ziekte zou zich met geen mogelijkheid staande kunnen houden in de kracht, die er ongetwijfeld ging komen wanneer Hannah haar cruciale ontmoeting met de Koning zou hebben. Niet voor niets had Chaos de hele troepenmacht die tot hem tot beschikking stond ingezet om dit gezin met hun gevaarlijke ideeën de mond te snoeren. Als hij ergens een hekel aan had, was het aan die mensen die, al voor hun geboorte geroepen waren door de Koning en vervolgens ook nog dachten dat ze een verschil konden uitmaken. Alsof ze een verschil konden uitmaken. Chaos bestierf het van de lol. Niet met zijn divisie! Hij zou die leden van het Koninklijk huis wel eens een danig lesje leren.

Chaos en Ruzie moesten ervoor zorgen dat al die mensen die geroepen waren door de Koning hun doel zouden missen. Want anders... Lucifer had hen tijdens de vorige helse meeting laten zien wat er zou

gaan gebeuren, wanneer al die geroepen mensen hun plek zouden innemen. Het was te erg voor woorden. De hele wereld zou uiteindelijk veranderen in een... in een... in een... Chaos kokhalsde en kon zijn gedachtengang niet afmaken. Hij kreeg al braakneigingen van het idee alleen al in zijn hoofd.

Chaos vermande zich en liet zijn gedachten op de vrije loop. Er moest álles aan gedaan worden om dat scenario te voorkomen. En dat met het liefst met zoveel mogelijk blokkades en scheuringen, binnen gezinnen, families en uiteindelijk kerken waardoor zijn trouwe kameraden Ziekte, Ruzie en Verdeeldheid konden binnenkomen in de levens van deze mensen met een opdracht. Desnoods zouden ze gaan samenwerken met Roddel en Ontmoediging. En niet lang daarna zou Scheiding op het toneel verschijnen in al haar glorie. Chaos gruwelde van samenwerking tussen de divisies maar in dit stadium van directe oorlog was álles geoorloofd. Alles hadden hij en zijn maten ervoor over om ervoor te zorgen dat deze mensen met een opdracht hun kracht niet zouden ontdekken. Zelfs al zou dat onderlinge samenwerking tussen de divisies betekenen.

Als Chaos met zijn team deze situatie niet de baas kon worden, zouden jaren van voorbereidend werk worden vernietigd. Decennia van voorbereiding en planning, het zou allemaal in rook opgaan. Letterlijk. De baby's die de divisie van Chaos hadden toegewezen gekregen, hadden ze geprobeerd te laten omkomen door Ziekte, Abortus en levensbedreigende verslavingen van de ouders.

Toen zijn divisie daarin gefaald had, volgden de aanslagen in de tienertijd. Geestelijke mishandeling. Seksueel misbruik. De Leugen werd in het spel geroepen die zijn web perfect om de jeugd heen gestrikt had. Bedrog kwam op het toneel en vormde de voedingsbodem waarin deze generatie grootgebracht werd. Voorzichtig had Chaos het meesterlijk verstikkende web om de jonge mensen heen gesponnen. Ze waren verstikt en verstrikt en Chaos was in de veronderstelling dat hij zijn werk tot een goed einde had gebracht.

En toen kwamen de volgende stappen. De inmiddels jong volwassenen kwamen in hun twintiger jaren terecht in het web van Twijfel,

Intimidatie en Manipulatie. En Hebzucht niet te vergeten. Dit was allemaal een zorgvuldige voorbereiding geweest om ervoor te zorgen dat de mensen die geroepen waren de Stem van de Koning niet meer zouden kunnen verstaan. De Koning, de grote Vijand van Chaos en Ziekte. Chaos rilde nog een keer. De ketenen, waarin Lucifer ontelbare mensen gevangen hield, zouden door de schreeuw van de Geest verbroken worden. En dat mocht onder geen beding gebeuren. Chaos wist dat de ketenen verbroken zouden worden als hij er met zijn divisie niet in zou slagen hun projecten te laten afdwalen. Het einde zou niet te overzien zijn en hij zou zijn promotie kunnen vergeten.

Onzichtbare, geestelijke gevangenissen die al eeuwenlang gevestigd waren en die in de laatste decennia weelderig groeiden, zouden uit elkaar vallen en in rook opgaan. Zomaar! Nijdig keek Chaos zijn compagnon Ziekte aan, die tegelijkertijd zijn kracht voelde verzwakken. Samen slaakten ze een diepe zucht. Ergens kregen ze een naar voor gevoel. Wat nou als ze deze hele opdracht onderschat hadden? Wat nou als deze mensen met een opdracht hun doel zouden gaan begrijpen en hun plek zouden gaan zien in het Plan van hun Vijand, de Koning. De ellende zou niet te overzien zijn en mistroostig liet Chaos zijn zwarte vleugels zakken.

Wat zou het dan een werk voor niets geweest zijn! Chaos en Ziekte haatten die mensen! En evengoed die jongeren en kinderen. Die waren mogelijk nog een grotere bedreiging. Maar nóg meer haatten ze de Eenheid onder hen. Maar hoe dan ook, het was nog niet te laat. Samenwerken tussen de divisies was de sleutel. Ze hadden er een gruwelijke afkeer van maar het was de enige mogelijkheid om deze veldslag enigszins nog te winnen.

Zo. Dus zo stond het ervoor. Chaos en Ziekte vouwden hun zwartlederen vleugels uit en kromden hun gifgroene klauwen waar gestaak zwart bloed uit lekte. De overblijfselen van de vorige veldslag. Een zwavelachtige geur ontsnapte uit de scheuren van de verse bloedrode wonden op hun rug en nijdig spuwden ze het taaie, gele slijm op de grond wat in hun keel was blijven steken van schrik. Ze veegden zichzelf bij elkaar voor de volgende strijd. Het werd tijd om nieuwe instructies te gaan halen.

2. De komst van Wijsheid

Op hetzelfde moment dat Chaos en Ziekte met een nijdig gebaar in alle grimmigheid vertrokken, kwam er plotsklaps visite. Prachtige grote, witte vleugels suisden geruisloos door de lucht en vouwden zich ineen bij de landing in de takken van een mosgroene, jonge frisse berkenboom. Je kon alleen maar het zachte geruis van de veren horen, alsof er ineens een koel briesje op kwam zetten. De plek waar de prachtige, witte Duif neerstreek werd op datzelfde moment vervuld van een intense, diepe vrede en er verscheen een gouden gloed over alles wat aanwezig was binnen een omtrek van ruim tien meter. Alles leek nét dat beetje mooier, alsof er een gouden randje aan de omgeving werd toegevoegd.

De naam van de Duif was Wijsheid. Hij hoorde flarden van het gesprek tussen Chaos en Ruzie voorbij denderen en Hij glimlachte. Zo te horen was Zijn timing weer perfect.

Wijsheid dacht terug aan het moment, dat ene moment waarin Hannah eindelijk serieus begon te luisteren naar Zijn Stem. Hij sloot Zijn ogen en dacht eraan terug. Het was precies een jaar geleden. Wijsheid had Gabriël naar de plaats van de conferentie gestuurd, om Hannah bij te staan. In een flits zag Hij opnieuw dat ene, speciale moment voorbijkomen:

Nét op tijd. Tijdens de hele bijeenkomst had Gabriël naast Hannah gestaan, wachtend op het moment dat ze tot actie zou overgaan. Dat ze zou doen wat ze wist dat ze moest doen. Dat ze actie ondernam op wat ze allang onbewust in haar binnenste wist.

Gabriël keek naar Hannah. Ze zag er erg gespannen uit. Het concentreren viel haar zwaarder dan ze verwacht had. Gabriël wist dat Hannah stond te wachten op haar hoop die werkelijkheid zou worden: Mensen die huilend hun sigaretten, medicijnen of drugs op de grond zouden smijten omdat ze ervan waren bevrijd. Maar er gebeurde helemaal niks en Gabriël wist van tevoren dat dat zou gebeuren. Hij zag Hannah's hoop wegtrekken toen er in de verste verte niks te bespeuren was van een wonder. Gabriël had met Hannah

te doen maar het was beter zo. De Koning had het op deze manier gepland en gewild. Dus zou het zo gebeuren. Deze dingen zouden zeker werkelijkheid worden maar niet nu. Het was nog te vroeg. Er waren teveel valkuilen en tegenstrijdigheden die meespeelden en de wonderen zouden pas gaan gebeuren op het moment dat de geroepen mensen volledig in overgave voor de Koning zouden staan. Hannah zou nog wat geduld moeten uitoefenen.

Voorzichtig hield Gabriël de kostbare opdracht in de vorm van 'het gesproken woord' in zijn handen en hij ontvouwde zijn grandioos mooie vleugels. Dit had Hannah in ieder geval al bereikt en wel buiten haar eigen weten om. Gabriël keek vluchtig naar Hannah in de veronderstelling dat ze erg teleurgesteld zou zijn, maar eigenlijk het viel het best mee. Gabriël vond het geweldig dat hij had mogen helpen met de opvoeding van Hannah. Het was zijn precisie die haar op de lange duur had geleerd om zo secuur en verantwoordelijk te zijn, welliswaar met vallen en opstaan maar het resultaat was overweldigend. Hannah zou zich ook deze keer niet zomaar uit het veld laten slaan. Resoluut steeg Gabriël op en begon opgewekt zijn weg terug naar de Troonzaal. De Koning zou hoe dan ook blij zijn!

Onderweg naar boven was het onrustig in de geestelijke wereld. Gabriël voelde zich als een vis in het water in deze wereld die voor de gewone mensen niet zichtbaar was maar zeker wel keiharde realiteit was. Gabriël zag in de eerste hemel links en rechts groepjes van het vijandige leger die luid en druk met elkaar in gesprek waren. Chaotisch, dat was het juiste woord. Een gesprek kon je het nauwelijks noemen. Zoals gewoonlijk was het weer één ongeorganiseerde bende. Gabriël besloot om onopvallend zijn oor ergens te luisteren te leggen.

"Wat is er dan gebeurd?" gilte Chaos in paniek. "Weet ik veel!" krijste Ruzie, "Ik zag aan Hannah dat er binnen in haar iets gebeurde en dat ze haar mond opendeed". "Ja, nou én! Da's toch zeker niet belangrijk voor ons!" "Oh nee?" schreeuwde Ruzie, terwijl de sfeer om hem heen zich grimmig samenvakhte, "ze ging staan in de autoriteit die ze van de Vijand gekregen heeft!" "Ja, én?" spotte Chaos, "Er is toch niks gebeurd? En als er niks gebeurd is, is er niks aan de hand".

“Maak je niet druk. Hoogmoed is ook in de buurt, zij zorgt ervoor dat ze Hannah zal kunnen pakken, voordat ze in actie kan komen. Ontmoediging is ook bij Hannah in de buurt om haar te laten vallen, letterlijk én figuurlijk. Die twee brengen haar ten val, mochten in het ergste geval haar ogen geopend zijn. Blijf jij nou maar doorgaan met haar complimenten influisteren. Zorg ervoor dat ze die ook in haar hart aanneemt, dan kan Trots het overnemen en dan ligt ze binnen no time op de grond”.

“Maar langs de andere kant, we moeten niet vergeten dat Hannah én op scherp staat én omringd is door die machtige krijgers van de Koning. Ontmoediging fluistert haar leugens in, maar de kracht van de Koning wordt sterker doordat al die mensen die geroepen zijn het plan zien ontvouwen in hun geest. Ze ontvangen de blauwdruk van hun leven! Het zal niet lang meer duren of Ontmoediging moet dan ook maken dat hij wegkomt van dat platform. Dan staat er niemand meer én zijn wij nog maar met zijn vieren. Hoe moeten we het dan nog gaan redden? Ik ga dat in ieder geval niet vertellen aan Lucifer, als je dat maar weet! Laten we de situatie serieus nemen”!

Gabriël zag in een flits hoe Chaos en Ruzie weer verder vlogen. Ze hadden dus nog niets in de gaten. En dat was goed zo. Zo had zijn divisie straks een ruime voorsprong om de bevelen uit te gaan delen en had de transitie een betere kans van slagen.

Ondertussen was Wijsheid gestadig door de beelden aan het scrollen van vorig jaar: 'Beneden' liepen de tranen uit Hannah's ogen. Ze voelde de aanwezigheid van de Koning en ze wilde zo graag nóg dichterbij Hem komen. Vandaag was Zijn kracht zó sterk aanwezig geweest dat ze zou vallen als ze haar ogen dicht zou doen. Met een zucht vouwde Gabriël zijn vleugels weer in. Wijsheid zag hoe Gabriël naast Hannah stond en nog even en Gabriël zou zelf gevallen zijn door de Heerlijkheid van de Koning. Maar wat was het geweldig om Hannah te helpen en haar te mogen bijstaan. Een dankbare taak!

Wijsheid keek toe hoe de Koning Hannah het verlangen van haar hart had gegeven: Blijven staan onder de kracht, wat er ook zou gebeuren.

Ondertussen vloog Gabriël de Tweede Hemel in. Wat een rust was hier aanwezig! Hier was hij graag, ver weg van al dat gekibbel en geruzie uit de eerste hemel. Hier was het stil en helder. En licht. Altijd. In de verte zag hij de derde hemel naderen, de prachtige plek waar het thuis van de Koning was. Het stralende licht scheen hem van ver al uitnodigend tegemoet. Het was een bijzondere plek, altijd vol Liefde, Licht en Vrede. Dag en nacht werd de Koning bewonderd om wie Hij is door de engelen en de heiligen. Alle divisies samen gaven de Koning de eer die Hem toekomt. Wat een geweldig feest! Gabriël kon het zingen van de engelen al horen en zijn hart werd er keer op keer door geraakt. Hij maakte meer vaart want hij kon niet wachten om weer in de aanwezigheid van de Koning te zijn. Hoe eerder hij de opdracht terug kon geven aan Hem, hoe beter. De transitie moest en zou dit keer slagen! Veel te vaak hadden ze mensen verloren. Ook mensen die zo'n duidelijk doel hadden in hun leven waren ze kwijtgeraakt. De Koning had deze mensen zorgvuldig ontworpen en gedurende hun hele leven voorbereid op wat ging komen. En ondanks de bescherming die ze meedroegen waren ze toch afgedwaald. Scheuring. Scheiding. Overspel. Verslaving. Bedrog. Fraude.

Lucifer had alles op alles gezet om de geroepenen op een dwaalspoor te brengen. Hij zat op aarde niet stil en stelde alles in werking om dood en verderf te zaaien. Helaas maar al te vaak met een geslaagde afloop. Gabriël had ze allemaal gekend. Hij had ze beschermd en verzorgd maar ondanks alles waren ze stuk voor stuk gevallen voor de verleidingen van de wereld. Om moedeloos te worden. En als het er op aan kwam was één persoon al voldoende om geschiedenis te schrijven. Eentje die standvastig was en dicht bij de Koning wilde verblijven. Waarvoor ze de kans kregen om die als generaal op te voeden voor het rijk van de Koning. Eén zou er honderden, zo niet duizenden kunnen redden in de naam van de Koning! Laat staan in dit geval, nu er een vaste groep mensen verzameld was die allemaal één en hetzelfde doel voor ogen hadden. Zij zouden de macht hebben om Europa te bevrijden van de terreur van Lucifer. Nee, deze transitie moest en zou slagen. Er hing teveel van af.

Gabriël zou vanavond nog aan de slag zou kunnen gaan met zijn divisie. Ze zouden nog een aantal weken nodig hebben, voordat de Grote Opdracht in gang gezet zou zijn. Gabriël had naast Hannah

gestaan, toen ze van de Koning het visioen kreeg, wat zo belangrijk was voor haar toekomst en die voor Europa. Gabriël had met Hannah meegekeken en haar opgetild en zo had ze het visioen naar zich toe getrokken. Letterlijk.

De speer die Hannah in het visioen had gezien, stond voor het gesproken woord, dat de hemelse terreinen doorkliefde, die de hemelse gewesten uiteen spleet. Het visioen liet de Autoriteit en Kracht zien, waarmee het uitgesproken woord was uitgerust. De Autoriteit en Kracht in de naam van de Koning. Gabriël zag dat Hannah begreep dat de Koning haar bevestigde wat Hij haar tijdens haar levenswandel met Hem had laten zien:

Het Woord dat ze uit zou spreken in de naam van de Koning, zou de geestelijke wereld in tweeën splijten. Niet éénmalig, zoals ze dacht. Maar keer op keer op keer op keer op keer! Haar besef van Autoriteit zou met de jaren toenemen en meer mensen zouden volgen die in deze roeping zouden gaan staan. De bolwerken zouden worden verbroken en de tijd zou komen voor een hemel op aarde.

Op dit moment besefte Hannah alleen dat er iets geweldigs aan zat te komen en het was maar goed dat haar besef niet verder reikte. Gabriël wist dat Hoogmoed op de loer lag om Hannah in de val te lokken en Hoogmoed lag zoals gewoonlijk gevaarlijk dichtbij.

Gabriël wist ook dat Hannah zich daarvan bewust was. Hoogmoed had Hannah vaker kunnen raken en ervoor gezorgd dat ze was gevallen en Hannah was door deze ervaring erg oplettend geworden. Voor dit moment was het goed dat Hannah niet meer van het Plan zag, meer openbaring zou haar weer opnieuw open stellen voor Hoogmoed. Het was goed zo, het zou al met al toch snel genoeg gaan.

Boven aangekomen liep Gabriël recht de Troonzaal in. Maar bij de aanblik van de Koning minderde hij vaart en vol ontzag naderde Gabriël zijn Heer. De Koning keek hem vragend aan, hoewel Hij natuurlijk alles al vantevoren wist. Gabriël knielde voor de Koning en legde het pakketje aan Zijn Voeten. Voorzichtig maakte de Koning het pakje open en Hij zag de woorden die Hij uitgezonden had om Zijn Wil te doen. Ze waren terug gekomen. Zijn eigen Woorden. Want geen

enkel woord keert ooit leeg terug, zonder te volbrengen waartoe de Koning het zond. Een zacht geruis van ontzag steeg op uit de Troonzaal en de engelen en de heiligen keken elkaar veelbetekenend aan. Alle divisies waren opgewonden: De transitie was begonnen!

3. Transparant

Wijsheid slaakte een diepe zucht. De laatste beelden van de flits die hij zojuist zag trokken weer weg. Het leek of het nog maar eergisteren gebeurd was. Wijsheid keek weer naar Hannah en Hij zag dat de glimlach om haar mond verdwenen was. Wijsheid had zonder nadenken verder gescrolled en zag hoe Hannah in de volgende conferentie stond. Dat was precies één jaar na het eerste visioen.

Wijsheid zag Twijfel staan en hij zuchtte. Laat ook maar. Nog even en Twijfel zou voorgoed moeten vertrekken. Wijsheid kwam naast Hannah staan en legde Zijn hand opnieuw op haar schouder. Hij keek met haar mee, hoe ze zag hoe de Koning haar zou gaan gebruiken. Twijfel vuurde op dat moment zijn tweede pijl af maar Wijsheid onderschepte hem. Niet nu, dacht hij, niet op dit moment.

Wijsheid wilde Hannah graag wat meer laten zien. Hij voelde hoe Hannah onrustig werd en hij merkte dat haar concentratie verdween. Ze sloot haar ogen en ze slaakte een zucht. Plotseling zag Wijsheid Angst staan, verscholen in een donker hoekje en onverbiddelijk hij joeg hem weg, de zaal uit.

"Vader, Ik dank U dat U mij altijd verhoort. Ik dank U voor Hannah, dat zij Mij toebehoort. Vader, zes jaar geleden bad zij een gebed dat bij U bewaard is gebleven en dat U gezegend hebt. Vader, zij bad het verlangen van Uw Hart, dat U aan haar hebt gegeven om alleen Uw woord uit te spreken. Dank U Vader, dat nu de tijd is aangebroken. Ik pleit voor haar Vader, zet Uw oogst vrij, opdat die ook honderdvoudig vrucht zal dragen en weer terug zal keren tot U. Ik houd van U Vader".

Een paar dagen later zat Hannah weer aan haar bureau te schrijven. Het werd wazig voor Hannah's ogen. Haar blik zocht de klok; kwart over twee al. Te laat om nog een dutje te gaan doen. Zou misschien ook jammer zijn van de tijd, het schrijven ging lekker vandaag. "Je vijand kennen". Peinzend boog ze zich voorover, Hannah zat wat in zichzelf te denken.

Gaandeweg kwam ze erachter dat die demonen helemaal zo slim nog niet zijn. Blijkbaar waren ze niet in staat haar gedachten te lezen. Ze konden alleen maar haar denken beïnvloeden door gedachten op haar af te vuren, zodat zij, op haar beurt zou denken, dat het haar eigen gedachten waren. Demonen konden blijkbaar ook niet in de toekomst kijken. Dat was ook al zo'n openbaring geweest. De Koning was Alwetend. En Almachtig. Hij wist wat er het volgende uur zou gebeuren. Wat er volgend jaar zou gebeuren. Of wat er in de komende eeuw zou gebeuren. Hannah grinnikte. Demonen dus blijkbaar niet en dat was best handig!

Logischerwijs bedacht Hannah dat zij alleen aan het werk konden gaan met de woorden die hardop uitgesproken werden. En dan nog alleen maar woorden die tegen de Wijsheid van de Koning in zouden gaan. Bijbelteksten en gebeden zouden de demonen tegenwerken. Evenals de hemelse taal. Eigenlijk was hun macht ontzettend beperkt. Gek eigenlijk, daar had Hannah nog nooit zo over nagedacht.

Belangrijk zou dus zijn om de woorden van de Koning uit te spreken. Het Woord van God. De Bijbel, daar zouden ze van vliegen! Wegvliegen dus. Mooi. Lofprijs. En aanbidding. Hannah slaakte een zucht en liet haar blik door de kamer gaan. Ze dacht na over haar huis, over hun spullen. Was alles in orde voor het oog van de Koning? Geen verborgen kamers? Zo op het eerste oog niet. Voor de zekerheid vroeg ze dat de Koning zou openbaren, wanneer er nog dingen in huis zouden zijn, die niet tot Zijn eer waren. Ondertussen Hannah genoot van de stilte. Haar huis zou een huis van gebed zijn. Van lofprijs en aanbidding. Voor de Allerhoogste Koning.

Er zou geen plaats zijn voor Onreinheid, Verslaving, Ruzie, Chaos, Verdeeldheid, Twijfel, Trots en Hoogmoed, Manipulatie, Intimidatie,

Rebellie, Ongehoorzaamheid en Bedrog. Het zou zijn als bij Obed Edom. Zo zou het zijn. Dat had de Koning zelf gezegd.

Tevreden staarde Hannah naar het scherm. Ze was goed opgeschoten vandaag met haar boek. Nu moest ze alles nog aan elkaar zetten. De situaties aan elkaar schrijven. Zodat het een mooi verhaal werd. Dus checken of het allemaal duidelijk was. Dat hoefde ook niet nu, dat kon later ook nog. Hannah was blij dat ze weer wat inspiratie gevonden had om te schrijven. Terwijl Hannah tevreden de laatste pagina's van haar boek doorlas, waren de demonen aan de overkant van de straat weer druk in de weer. Ze krijsten over en weer en de overste van het vijandige leger gaf zijn bevelen:

"Geef haar de illusie dat ze best even kan uitrusten. Laat haar achter de pc gaan zitten. Trek haar aandacht voor iets tijdrovends. Laat haar denken dat het nu het juiste moment is om te gaan schrijven. Zorg dat ze er zó in opgaat, dat ze de tijd vergeet. Zorg ervoor dat het minstens half één is, voor ze beseft hoe laat het al is. Zodat ze 's middags nog in haar pyjama zit. Depressie kan niet wachten om de zaak over te nemen!

Zorg ervoor dat Hannah midden in een half opgeruimd huis zit. Zodat ze beseft dat ze vergeten heeft, haar taken te doen. Zodat ze dat voor woensdag niet meer gedaan krijgt. Zorg dat ze moe en uitgeput is van het nadenken, zodat ze wil gaan slapen. Zodat ze geen tijd meer heeft om boodschappen te doen, zodat ze vandaag niet buiten komt. Zorg dat ze te moe is om eten te maken, zodat ze fastfood eten. Geen vitamines binnen krijgen. Put haar en haar gezin uit".

"Als je vandaag je taken goed uitvoert, kun je in één dag een achterstand kweken, die de rest van haar week bepaalt. Zodat ze de hele week loopt te haasten en te stressen. Ruzie en Chaos zullen dan niet veel moeite meer hoeven te doen om het harnas van Hannah te kraken. En weet je wat het allerbelangrijkste is? Als je dit tempo vol weet te houden, komt er in dat gezin de hele week geen Bijbel open. Is dat niet geweldig? En zo ontnemen ze de Koning een prachtige kans om tot hen te spreken".

"Doe je best, je hebt het druk vandaag. Eén enkele dag doorwerken en het resultaat is de hele week Ruzie, Chaos en Wanorde. Wat een vooruitzicht! Aan de slag!"

Terwijl Hannah rustig verder las in haar boek vlogen de bevelen over en weer. En Hannah was zich van geen kwaad bewust.

Toen Hannah's kinderen uit school kwamen gaf ze hen een uitgebreide knuffel. Ze was vastbesloten om er een gezellige middag van te maken. Op hetzelfde moment waren de twee majoors van het vijandige leger flink in paniek. Chaos schreeuwde van ellende. Hij was ernstig in paniek. Waarom kwam zijn divisie niet eerder naar hem? Waarom hoorde hij altijd te laat wat er aan de hand was? Wat zou die Hannah nu weer van plan zijn. Chaos kon het mens bij lange na niet meer bijhouden.

"Ik wil alles metéén weten, niet twee dagen later!" schreeuwde Chaos naar zijn troep. "Stelletje ongeorganiseerde idioten!" "Ja, en wie is the leader of the gang?" hoorde hij iemand sarcastisch uitstoten. Chaos krijste, uitzinnig van woede. "Verdrijf uit m'n ogen en ga jullie fouten herstellen!" Mopperend en klagend vlogen ze weg, zijn bataljon. Wat een ramp.

Chaos bedacht dat hij ze beter had moeten opleiden om hun taak aan te kunnen. Hij zag ze onderweg ruzie maken, elkaar weer de schuld geven. Wat wilde hij graag van deze opdracht af. Nog even hard werken en dan was de buit binnen. Chaos stond te popelen om bevorderd te worden. Als dit volgens plan verliep, was zijn promotie dubbel en dik binnen!

Die ellendige mensen. Zoveel Autoriteit, zoveel Gezag en zoveel Macht. Maar o zo stom. Chaos slaakte een diepe zucht. Hij haatte ze, die mensen, allemaal, stuk voor stuk, zonder uitzondering. Behalve uiteraard de mensen die hij had weten te trekken in zijn koninkrijk. Die waren verslagen. Afgestompt. Slaven van Lucifer. Hij streek zich over de borst. Lucifer mocht hem wel dankbaar zijn met zo'n inzet. Maar Chaos wist ook wel dat dat niet genoeg was. Deze opdracht moest slagen. Deze veldslag moest en zou hij hoe dan ook winnen.